

TEATRE

Josep Maria Pou i Iván Redondo ahir al Teatre Romea de Barcelona. PERE VIRGILI

Iván Redondo ven Iván Redondo

L'exassessor de Sánchez fa de 'coach' d'un Pou en el paper de Ciceró

Crònica

JOAN BURDEUS
BARCELONA

Iván Redondo venia candidats i ara que s'ha quedat sense, ven Iván Redondo. De moment està tenint èxit: un article setmanal a *La Vanguardia* a cinc columnes seria el més obvi, però que el lector conegui el nom d'un consultor polític és el que resumeix millor tot plegat. Des que el cap de gabinet de Pedro Sánchez va ser defenestrat el juliol passat, Espanya ha assistit a una gira de promoció reeixida, que ha transformat en fama el seu suposat paper protagonista en la moció de censura contra Mariano Rajoy. I si el millor consultor polític és com el millor espia, que en sabem mai el nom? Pel fet d'estar promocionant el llibre que du per títol *Moncloa: Iván Redondo. La política o el arte de lo que no se ve*, a Redondo l'estem veient a tot arreu.

I ben visible era aquest dijous al vespre a l'escenari del Teatre Romea, al costat de l'actor Josep Maria Pou. L'acte era un negoci, disculpeu la broma, rodó: com que al Romea estan passant *Viejo amigo Cicerón*, una obra centrada en la figura del cèlebre orador romà, es

proposava un diàleg entre Pou, que a la funció fa de Ciceró, i Redondo, que se suposa que és el *coach* de cicerons de l'Espanya contemporània. L'escenari estava decorat com una biblioteca d'estil colonial (bona fusta i verd maragda dels mítics llums de banquer), i els dos senyors han conversat sobre *Commentarium petitionis*, que es podria traduir per *Manual del bon candidat*, que recull un seguit de consells de Ciceró per guanyar eleccions. El públic volia sentir que en la política tot és teatre, i algun clatellot de Redondo als seus excaps.

Inflar expectatives

Per això Redondo no els hi ha donat tot. La llei elemental del màrqueting demana inflar les expectatives diferint-ne eternament el compliment. Quan Pou llegia Ciceró dient "Tots els ciutadans prefereixen una mentida a una negativa", Redondo responia "Si no fos així, no s'entendria la victòria d'Isabel Díaz Ayuso o el creixement de Vox", per fer-se l'íntegre i dir que "la veritat sempre s'imposa". No sabem on devia quedar "la veritat" en la campanya racista *Limpiando Badalona* que ell mateix va dirigir per a Xavier García Albiol. I de Sánchez només cal dir que Redondo duia la corbata de vermell inconfusiblement socialista. El més gruixut que s'ha dit és que no hauria d'haver promès que abaixaria el

preu de la llum. Quan ha hagut de triar el seu orador preferit, Redondo ha dit Miquel Iceta.

La força de l'aleatorietat

La idea força de Redondo és l'audàcia, o com li agrada dir en termes tècnics: "Cal fer que les coses passin, i no veure-les passar". Això ho podem entendre tots, perquè ningú gasta diners en consultors per administrar eficientment i en silenci. Com hem vist en els articles a *La Vanguardia*, Redondo gaudeix exhibint dades demoscòpiques i proposant-ne una lectura política arriscada. Una setmana "Yolanda Díaz pot ser presidenta" i quinze dies després "Ayuso i Vox aconseguirien 202 escons a les generals". El subtext sempre sembla el mateix, "si em contractessin a mi com a assessor".

Com que Redondo ha fet córrer que el seu joc preferit són els escacs aleatoris, és just oferir un recull de les cites que ha dit amb gran solemnitat, igualment aleatòries: "En política, el més important és el temps", "La percepció és realitat", "Els millors apareixen en els moments clau" o, la meua preferida, "Després de les eleccions andaluses passaran coses". Hi ha dos tipus de persones que parlen amb aforismes, els genis i els cunyats, i jo us diria que aquest Nadal no voldreu ser a la mateixa taula que Iván Redondo si toca parlar del preu de la llum o de vacunes. ■